

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΖ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2013 - 2014

Μελέτη Ελληνισμού

Σεμινάριο 8^ο
Πέμπτη 16 Ιανουαρίου 2014

I

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΕΙΝΑΙ

ΤΟ ΑΝΤΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ

Το ολιγαρχικό Καθεστώς του Πατριωτισμού της Επαιτείας και της Υποδούλωσης παραπαίει ευρισκόμενο σε πλήρη πανικό και απόγνωση. Έχει καταλύσει την Δημοκρατία κάνοντας το Σύνταγμα και τους Νόμους, το δικό του Σύνταγμα και τους δικούς του Νόμους, άμορφο και ανούσιο τύπο, διάτρητο παραπέτασμα της αυθαιρεσίας. Η Κυβέρνηση του Καθεστώτος έχει μετατρέψει την Δημόσια Διοίκηση και ακόμη και την Δικαιοσύνη σε μηχανισμούς καταστολής της Κοινωνίας. Ευσυνείδητοι Διοικητικοί και Δικαστές (και είναι οι συντριπτικά περισσότεροι, μόνο που προφανώς δεν είναι στις θέσεις-κλειδιά, στις οποίες διορίζονται τυφλά όργανα του Καθεστώτος για να εκτελούν τις παράνομες δουλειές του) ντρέπονται για την κατάντια των θεσμών. Για να γίνει η καταισχύνη αποτελεσματική πρέπει να ανατραπεί το Καθεστώς.

Το κυρίαρχο αίσθημα του Λαού είναι μείγμα αηδίας και οργής και νέμεσης. Αηδίας για τον άνευ ορίων εξευτελισμό της Κυβέρνησης στην διεθνή σκηνή. Οργής γιατί κίβδηλο μεν αλλά ενεργό μέρος αυτού του εξευτελισμού αντανακλάται στην κοινωνία και στην χώρα. Νέμεσης τέλος, επειδή τον εξευτελισμό τον αξίζει μέχρι κεραίας η Κυβέρνηση του Καθεστώτος. Εξορχείται ο Πίθηκος προεδρεύων στο καρναβάλι των ζώων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και πέφτει πρηγής στην παγίδα που του έστησε η αλεπού του Αρχίλοχου: ή άλλως, **Ελληνική τραγωδία εκτελείται σε opera buffa**. Να ντρέπεσαι βαθύτατα για την κατάντια μιας υπόδουλης Κυβέρνησης που συμβαίνει να αντιπροσωπεύει την χώρα σου και η οποία προσηλακίζεται και ατιμάζεται συστηματικά και δημόσια από τον Εξωτερικό παράγοντα, από Δυνάμεις και Αδυναμίες,

ενώ ταυτόχρονα να δικαιώνεις απόλυτα, μετά γνώσεως αμέσου, τους εξευτελισμούς της στα χέρια και τα πόδια των περιφρονητών της, είναι ιδιαίτερα εκρηκτική κατάσταση στην ιστορία. Αυτή ακριβώς είναι η κατάσταση την οποία βιώνει ο Ελληνικός Λαός σήμερα. Για να λυτρωθεί από το άγος αυτό πρέπει να ανατραπεί το Καθεστώς.

Ουδέποτε στην ιστορία αλλά και ποτέ στον καθημερινό βίο, την λύση ενός τεράστιου προβλήματος έδωσαν, δίνουν ή μπορούν να δώσουν οι υπεύθυνοι για την δημιουργία του. Όσο μεγαλύτερο είναι το πρόβλημα, τόσο εντονότερη ασυνέχεια απαιτείται για μια εύλογη προοπτική αποτελεσματικής αντιμετώπισης του. Ασυνέχεια πρώτον προσώπων. Ασυνέχεια μετά δομών. Ασυνέχεια τρίτον στρατηγικής και πολιτικών. Άνθρωποι, οργανωτικά σχήματα, κανονιστικά διαρθρωτικά πλαίσια και ιδέες πάνε μαζί. Την ΝεοΕλληνική αντίληψη ότι οι ίδιοι άνθρωποι με τις ίδιες δομές μπορούν να εφαρμόσουν διαφορετικές, ακόμη και αντίθετες πολιτικές, αυτήν την άποψη περιγελά και καγχάζει η κοινή οικουμένη και οι ομήγυρες των ειδικών. Γνωρίζουν όλοι ότι αυτό σημαίνει στην πραγματικότητα αδιαθεσία ή αδυναμία αλλαγής, σημαίνει συνέχεια στο έγκλημα κατά της χώρας και της κοινωνίας. Κάνουν πως αλλάζουν για να δείξουν τάχα ότι καταλαβαίνουν τα λάθη του παρελθόντος, συρρικνώνουν το σύστημα της χώρας υπό πίεση χωρίς όμως να μετατρέψουν τις αναλογίες των δομών καταμερισμού ρόλων και πόρων, και περιμένουν μέρα με την μέρα για να περάσει το κακό. Έτσι δεν γίνεται τίποτε. Ούτε αξιοπιστία θεμελιώνεται. Φανταστείτε να κάνει δεύτερη κολοτούμπα ο Πρωθυπουργός και να ανδρειωθεί κατά της κακής Τρόικας, ο εις τέσσερα πεσών προ αυτών υπέρ του Καθεστώτος και κατά της Χώρας! Όχι, χρειαζόμαστε ολική Ασυνέχεια για την Νέα Αρχή. Και για να γίνει ριζική Ασυνέχεια πρέπει να ανατραπεί το Καθεστώς.

Υπό καλπάζοντα πανικό το Καθεστώς προβαίνει, σαν γιγαντιαία Σουπιά, σε μια αδιάκριτο θόλωση των πάντων. Χρησιμοποιώντας ξεδιάντροπα τις υπηρεσίες του κράτους, που τις είχε πάντοτε για αυτοϊκανοποίηση του, τα μείζονα, αντεθνικά ΜΜΕ εθνικής εμβέλειας, που είναι δικά του και οι δημοσιογράφοι τους υπάλληλοί του, και δυστυχώς και την Δικαστική εξουσία, που την έχει καταστήσει υποχείριο της πολιτικής σκοπιμότητας, επιδίδεται σε ένα ενορχηστρωμένο κρεσέντο συνολικής σύγχυσης όλων των θεμάτων. Εργαλεία αυτής της καλλιεργούμενης καθολικής σύγχυσης είναι

αδιακρίτως αριστερές ιδεοληψίες και δεξιές προκαταλήψεις, εθνικιστικοί κορδακισμοί προς την μια μεριά και δουλικές υποκατακλίσεις προς την άλλη, επιλεκτικές έρευνες και δικαστικές εμπλοκές είτε των ανυπάκουων για οποιοδήποτε λόγο, είτε των αναλώσιμων και πάλαι ποτέ ισχυόντων, και αυτών είτε για νόμιμα και διεθνώς κρατούντα, είτε για τυπικές αβλεψίες είτε για κοινώς και διαρκώςπραττόμενα από την κοινωνία για την νόμιμη άμυνά της, εις παράκαμψιν του αντεθνικού και αντιλαϊκού Καθεστώτος της χώρας. Τώρα, στην Μέγιστη κρίση, δεν αρκεί η πρακτική της παράκαμψης του κρατικού μηχανισμού του Καθεστώτος. Για να σωθεί η βυθιζόμενη χώρα, και υπέρ των συμφερόντων της κοινωνίας των δημιουργών, πρέπει να ανατραπεί το Καθεστώς.

Υπάρχει ένας βαθύτερος λόγος που η Ελλάδα είναι ένα αποτυχημένο Κράτος. Και αυτός είναι ότι το ΝεοΕλληνικό κράτος δεν δημιούργησε συνθήκες για να δυναμώσει ο Έλληνας στεκόμενος στα δικά του πόδια. Το Καθεστώς, για να απομυζά την ικμάδα του Έλληνα, έστησε ένα κράτος-επαίτη. Και έφτιαξε άθλιες ηγετικές ομάδες πιθήκων Ευρωπαϊστών για να το υπηρετούν. Ο Ευρωπαϊσμός είναι η συστατική ασθένεια του ΝεοΕλληνισμού. Ευρωπαϊσμός και Ελληνισμός είναι ασύμβατα μεγέθη. Το Καθεστώς της χώρας είναι βαθύτατα ανθελληνικό. Για να ξαναβρούμε τον εαυτό μας και να δυναμώσουμε από αυτόν πρέπει να ανατραπεί το Καθεστώς.

II

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

Με την Νεολιθική Επανάσταση η Μέση Ανατολή, το τόξο της Γονίμου Ημισελήνου (the Fertile Crescent), εισέρχεται στο προσκήνιο και δημιουργεί ιστορία στο κεντρικό σύστημα της οικουμένης. Αυτοκρατορίες ήκμασαν εκεί, αντλώντας δύναμη αρχικά από την μεγαπαραποτάμια παραγωγικότητα, μετά από την βιοτεχνία των πόλεων και τις εμπορικές οδούς, τέλος από προσφορά ισχύος και ασφάλειας και οργάνωσης. Δομές ισχύος συσσώρευσαν και συγκέντρωσαν δύναμη, ώστε να δημιουργηθούν υψηλοί πολιτισμοί. **Σύμβολο και θεμελίωσή τους η περιοδικότητα του χρόνου: τα χθόνια μυστήρια της γέννησης και του θανάτου, ο κύκλος του γίγνεσθαι, η Κοσμική Μήτρα που αναδίδει και καταπίνει, παράγει και χωνεύει. Η λατρεία του Θήλεος ως Μεγάλης Μητέρας ευδοκιμεί εδώ. Συμπληρωματικά, αλλά ανόργανα, θρησκευεται και ο Ουράνιος Πατήρ της Βίας.**

Η Επανάσταση του Ελληνισμού προβάλλει το βίωμα του Κάλλους. Το Άνθος είναι το Νόημα της Ύπαρξης και το Τέλος της Ιστορίας. Η περιοδικότητα του χρόνου, και μαζί Χρόνος και Γίγνεσθαι, υπερβαίνονται. Ο Κύκλος της κοσμικής πραγματικότητας αναρτάται στο σημείο της αιωνιότητας. Ο Χρόνος ρέει, επειδή ο Κύκλος κυλάει και επιστρέφει κάθε τόσο, κατά τακτά διαστήματα διάρκειας, στην αρχή του. Και η περίοδος κυκλοπορεί διότι μια φάση της, το Έαρ του Ενιαυτού και το άνθος του βιολογικού Κύκλου, την κινεί ταυτόχρονα από μέσα εδραζόμενο όμως έξω από τον χρόνο, ευρισκόμενο μέσα και έξω από τον χρόνο, στερεωμένο στην αιωνιότητα της τελειότητας. **Δεν δημιουργεί πιά η Γη με τις οδύνες της γέννησης, αλλά ο Άνθος του Κάλλους εν χαρμονή αποτίκτει φαινόμενος, ποιών κατ' εικόνα και ομοίωσή του.**

Ο φαλλός της Γονιμότητας μεταμορφώνεται σε πάναγνο Απόλλωνα της αιώνιας νεότητας και του απαστράπτοντος Κάλλους. Η λατρεία τώρα του νεαρώδους άρρενος επιβάλλεται, του Μεγάλου Δυναμερού και Παντελούς Υιού ως ΑπολλωνοΔιόνυσου, του Ωραίου του Κόσμου.

Η πρώτη και αρχαία Ρώμη εξελληνίστηκε πλήρως. Δεν εισφέρει καινούριο θεμελιώδες βίωμα στο ανθρώπινο γίγνεσθαι. Διαφορά έμφασης μόνο, σε ωρισμένους τομείς (οργάνωση, τυπολογία, πολιτική συγκρότηση) δεν κάνουν ουσιώδη μετασχηματισμό στο πολιτιστικό οικοδόμημα. Η αφοσίωση στην Δύναμη δεν εισάγει βιωματικό ή διαρθρωτικό νεωτερισμό. Η Ρωμαϊκή «Ρώμη» είναι το ισχυρό του Νεαρώδους θεού, το ρωμαλέο του θεού Υιού εν έρωτι: λατρεύεται κυρίως ο Απόλλων και η Αφροδίτη. Η Ρώμη κυριεύει την Ελλάδα και κυριεύεται άδολα και απροσχημάτιστα και απερίστροφα και ανυστερόβουλα. Μεταξύ 200 π.Χ. και 200 μ.Χ. λίγες και ασήμαντες οι πολιτισμικές διαφορές στην ιστορική επι-φάνεια του πνεύματος. Αλλά μια κυρίαρχη ροπή που έχει αρχίσει την δράση της στην ιστορία σαν ζύμη την πρώτη χρονολογία, ευρίσκεται σε πλήρη και ακάθεκτο οργασμό την δεύτερη. Η οικουμενικότητα της ανθρώπινης συμβίωσης, η πολιτική ολοκλήρωση της παγκοσμιοποίησης στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, ωθούσε ανεναντίωτα σε πολιτισμικό συγκριτισμό προς σύσταση μιας νέας ιδεολογίας και θρησκευτικότητας, στο πλαίσιο πάντα του Ελληνισμού. Μεταξύ τεσσάρων κύριων ανταγωνιζομένων πνευματικών ενοποιήσεων, επεκράτησε ο Χριστιανισμός. Αλλά ο Χριστιανισμός της Ανατολής (Εγγύς και Μέσης) ήταν προϊόν, βιωματικά, θεολογικά και τελετουργικά, του Ελληνισμού, του Ελληνισμού στην φάση της λυτρωτικής αλήθειας, όπως στον Ορφισμό. Ο Χριστός διαδέχτηκε τον ΑπολλωνοΔιόνυσο. Δεν επρόκειτο για νέο συστατικό βίωμα, ούτε καν για έμφαση στην άλλη εστία ενός και του αυτού διφυούς (εξ Απόλλωνος και Διόνυσου) βιώματος, αλλά απλά και μόνο για δεύτερη φάση εκτύλιξης ενιαίου, ει και διφυούς, βιώματος.

Η δεύτερη Ρώμη (των Μέσων Χρόνων) δεν εξελληνίστηκε πλήρως όπως η πρώτη. Γιατί συγκλονιστική γεωπολιτική αλλαγή είχε εν τω μεταξύ επισυμβεί στα εσπέρια κλίματα της τότε οικουμένης. Η κατάρρευση της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και η Κάθοδος των Τευτονικών Φύλων έκαναν την Ρώμη εκφραστή της καινής κατάστασης υπό το κενόν σχήμα της παλαιάς. Η διάσταση Ελληνισμού και

Ευρωπαϊσμού, υπό την μορφή του διαχωρισμού Ανατολικής Ελληνικής Ορθοδοξίας και Λατινικής Χριστιανοσύνης, αρχίζει ήδη ενωρίς και αναμφίλεκτα πιστοποιείται τον 5^ο αιώνα μ.Χ. με εκδήλωση τις Μονοφυσιτικές έριδες. Ο συμβιβασμός που εξαναγκάστηκε να δεχθεί ο Ελληνισμός τότε, φευ δια πολιτικές σκοπιμότητες, του εστοίχησε βαρεία σε πολιτική επιρροή στην Μέση Ανατολή, και τον εταλάνισε πολιτισμικά επί τέσσαρες συναπτούς αιώνες. Ο Ελληνισμός δεν είναι ποτέ καλός στους συμβιβασμούς.

Αλλά εξ άλλου το ιστορικό Πεπρωμένο είναι άφυκτο και περιγελά τους συμβιβασμούς της άμοιρης ανάγκης. **Η Βυζαντινή Αναγέννηση του συνολικού πολιτισμικού Ελληνισμού διεκπεραιώνεται την ίδια εποχή με τον δογματικό και εκκλησιαστικό χωρισμό Ρώμης και Κωνσταντινούπολης.** Ο Μέγας Έλλην Πατριάρχης Φώτιος, λόγιος και αρχηγέτης, σηματοδοτεί αμφότερα. Την κατακλείδα στην αμοιβαία αποστροφή των διεστώτων επιθέτει, εις πείσμα και απόγνωση βασιλική, Μιχαήλ ο Κηρουλάριος, ο παρ' ολίγον Αυτοκράτωρ Πατριάρχης. Η πολιτική εξουσία είναι στον τόπο μας πάντα ανίσχυρη να επιβάλλει παραφθορά και διαστροφή του Ελληνισμού υπέρ της Δύσεως. Το Πνεύμα του Ελληνισμού πνέει όπου θέλει. Ο Αγαμέμνων εξαφανίζεται προ της δισσής εναλλάκτικης αριστείας Αχιλλέως και Οδυσσέως.

Το Χριστιανικό Σχίσμα, μεγα-ιστορικό γεγονός ανεξήγητο άλλως, αποτελεί την απτή και αδιαφιλονείκητο απόδειξη του διαχρονικού ασύμβατου μεταξύ Ελληνισμού και Ευρωπαϊσμού. Οι βασιλικές και πολιτικές απόπειρες άρσης του, οι βιασμοί και διωγμοί προς κατάργησή του ουδέν ίσχυσαν και δεν ετελεσφόρησαν. Έφθασε την κρίσιμο στιγμή και ένας ανήρ, Μάρκος ο Ευγενικός, για να ακυρώσει την αυτοκρατορική προδοσία της Φλωρεντίας. Γιατί αυτός μόνος σεμνώς εθεοφορείτο και ορθώς ελαϊκίζε, εφθέγγετο τον λόγο του Πνεύματος και εξέφραζε την αδιάφθορο κατά το ένστικτο βούληση του Λαού.

Στο τέλος των Μέσων Χρόνων, η συμπληρωματική φάση του Ελληνισμού (η λυτρωτική από τον Κόσμο) είχε διαδράμει την πορεία της και κλείσει την περιόδό της. Σκέψη, θεολογία και τέχνη έβαιναν πλέον ολοταχώς προς εκ νέου έκρηξη βιώματος ενδοκοσμικής τελειότητας και επανάκαμψη στην κλασσική κυριαρχία του φαινομένου κάλλους ως ουσίας και νοήματος της ύπαρξης. Από αυτήν ακριβώς την δυναμική αρούσθηκε η Ιταλική Αναγέννηση την

ενέργεια για την απαξίωση του Γοτθικού και για την αναβάπτιση στο πνεύμα του Ελληνισμού της Αρχαίας, Πρώτης, Ρώμης. Αλλά αυτή η Αναγέννηση ως ολοσχερής διαμόρφωση του ανθρώπινου βίου κατά την κλασική Αρχή δεν ευοδώθηκε ιστορικά, ούτε μπορούσε να διαρκέσει διαπερώντας όλα τα πεδία της ανθρώπινης ύπαρξης και δημιουργώντας δομές κατ' εικόνα και ομοίωση των μορφών του Ελληνικού βιώματος. Ο λόγος της εγγενούς αδυναμίας αυτής είναι το ουσιώδες ασύμβατο Ελληνισμού και Ευρωπαϊσμού. **Η Ευρώπη ταλανίζεται μεταξύ του ενδογενούς Γοτθισμού και του επίκτητου Κλασικισμού.** Ο τελευταίος αφορά σε εντελώς διακεκριμένα πρόσωπα, Ευρωπαίους Γερμανούς που έλκονται ακατανίκητα από το κλασικό κάλλος χωρίς να μπορούν να ολοκληρώσουν τον ιδιότυπο εξ αποστάσεως Έρωτα αυτού του καλού. Έτσι η Γοτθική πραγματικότητα ασυνταίριαστα συνταιριαζόμενη με τον ουτοπικό κλασικό έρωτα παράγουν τον Ευρωπαϊκό Ρωμαντισμό.

Η ιστορία πάντως πάντα μαρτυρεί αδιάψευστα τη πεπρωμένη της κοσμικής ύπαρξης και αυτή εκφράζει την μεταφυσική του όντος και την φαινομενολογία των πολιτισμικών βιωμάτων.

Γιατί τι το κοινό και συναρμοζόμενο μεταξύ Ελληνισμού και Ευρωπαϊσμού; Διαλογιστείτε (αναλογιζόμενοι τις αναλύσεις που έχουμε κάνει σε προηγούμενα σεμινάρια, ιδίως τα του ΚΣΤ' Κύκλου) τον ακόλουθο πίνακα των ασυμβάτων – παντελώς αλλότρια αντιπαράθεση των συζυγίων αντιθέτων του Πυθαγόρειου Δυισμού:

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Είναι

Αιωνιότητα

Μορφή

Πέρασ

Κάλλος

Φαινόμενο

Επί-δειξη

Επιφάνεια

ΕΥΡΩΠΑΙΣΜΟΣ

Υποκείμενο

Χρόνος

Περιεχόμενο

Άπειρο

Συγκίνηση

Φάντασμα, Άφαντο

Υπο-κρίσια

Παραπέτασμα

<i>Δομή</i>	<i>Χώρος</i>
<i>Τελειότητα</i>	<i>Πρόοδος</i>
<i>Λόγος</i>	<i>Βούληση</i>

Το συστατικό βίωμα που προσάγει ο καθαρός Γερμανισμός είναι η **Βούληση ως αρχή ανεξάρτητη του Είναι**. Όντως το Ding an sich του Kant είναι η Βούληση του Schopenhauer. Αλλά το Εκτός-Είναι Υποκείμενο, το αν-ούσιο Υποκείμενο, πάσχει πάθος sui generis, εράται συγχρόνως του κάλλους του Όντος, έρωτα όμως αναγκαίως ανεκπλήρωτο, ασυνουσίστο, αφού έχει εκτοπισθεί εκτός Όντος. **Ο υπαρξιακός εκτοπισμός αυτός συνιστά την Ου-τοπική χαρακτηριστική ιδιότητα της Ευρωπαϊκής ταυτότητας**. Το Υποκείμενο δεν είναι, αλλά γίνεται, γίνεται όχι κατά το γίνεσθαι του Είναι, κατά την προβολή δηλαδή του απόλυτου Είναι στον Κόσμο των φαινομένων, όχι κατά την Πλατωνική γένεση εις ουσίαν, όχι κατά την Αριστοτελική κίνηση προς τέλος, αλλά γίνεται κατά αέναη, αγχώδη, εντάρακτο, αγωνιώδη, αναγώνιο μεταβολή, γίνεται όχι με την χαρά του κάλλους ή την αναγωγό ηδονή της επίτευξης του τέλους, αλλά με την βεβιασμένη και καταθλιπτική ηδονή του ξυσίματος πληγής, γίνεται κάτι αόριστο που ποτέ δεν τελειώνει σε ωρισμένο τέλειο τέλος, που ποτέ δεν γίνεται αποτελειωμένο, που ποτέ δεν περατώνεται, αλλά που κάποτε στην δεύτερη παρουσία της εσχατολογικής ουτοπίας θα «γίνει» αορίστως το αόριστο. Γιατί το Ιδεώδες της Γερμανικής Ευρωπαϊκής ψυχής, χασματικά αποκεκομμένο από την πραγματικότητα του παρόντος και του ωρισμένου χρόνου, - όχι η έγχρονη δύναμη της αιωνιότητας - είναι και αόριστο, νεφέλη συναισθηματική άπιαστου ατελούς τέλους. [Cf. Friedrich Nietzsche, *Jenseits von Gut und Böse, Vorspiel einer Philosophie der Zukunft*, 1886, §244].

Μοχθούν πόνον μάταιον οι Πίθηκοι εκλαμβάνοντες τον απαραίτητο εκσυγχρονισμό του Έλληνα, και έτι περισσότερο την συνδημιουργό

προβολή στην αιχμή της γιγνομένης ιστορίας του μέλλοντος, ως εξευρωπαϊσμό του.

ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

(Σύνοψις)

Το απολύτως απόλυτο είναι το Είναι. Η πρώτιστη Αρχή είναι το Παρμενίδειο «ἔστι». Συγκρινόμενο με αυτό το «είναι», το «είμαι» είναι μια πολυσύνθετη κατασκευή με όλα τα σημάδια του ύστερου πάνω της. Σε ακόμη υψηλότερο επίπεδο συνθετικότητας ευρίσκεται το Καρτεσιανό «σκέπτομαι». [Ορθά καταφέρεται αδυσώπητα εναντίον του «σκέπτομαι» και κατά της απλοϊκά υποτιθέμενης απλότητάς του, ως αδιάσειστου θεμελίου της βεβαιότητάς του, ο Nietzsche, *Jenseits von Gut und Böse, Vorspiel einer Philosophie der Zukunft*, 1896, §16]. Το απόλυτο δεν είναι το Ον, αυτό που είναι. Είναι το Είναι αυτό καθ' εαυτό στην απόλυτη απλότητά του χωρίς οιαδήποτε διπλόη και σχάση, ουδέ διάκριση, εντός του.

Το απόλυτο είναι πρώτιστη αρχή ως προς αυτά που έπονται. Καθ' εαυτό δεν είναι καν αρχή. Είναι υπεράνω πάσης προτεραιότητας και *a fortiori* πάσης αιτιότητας. Το απολύτως απόλυτο δεν έχει καθ' εαυτό καμία αναφορά και κανένα αποτέλεσμα. Τίποτα δεν υπάρχει που θα μπορούσε να έχει σχέση (ή να μην έχει σχέση) προς το Είναι. Είναι συνεπώς βυθισμένο στην κρυφότητα. Το Είναι καθ' εαυτό είναι κρύφιο. Μη υπεισερχόμενο σε καμμιά σχέση και αναφορά είναι αφανέρωτο, άφαντο. Είναι στο Σκότος.

Το Ον, αυτό που είναι, και αυτό που είναι το Είναι, είναι η πρώτη αποκάλυψη του Είναι, η φανέρωση της κρυφότητας της

καθ' αὐτό του. Το Είναι καθ' αὐτό είναι εν κρυφίῳ. Είναι Σκότος. Το Είναι πρὸς αὐτό είναι εν φανερώσει. Είναι Φως. Αυτό το ίδιο που καθ' αὐτό είναι Σκότος, πρὸς αὐτό είναι Φως. **Φως είναι η αναφορά του Είναι στον αὐτό του.** Η σχέση του Είναι πρὸς αὐτό ανάπτει το Φως της πραγματικότητας. Όταν το Είναι σχετισθῆ πρὸς τον αὐτό του, τότε η Σκοτεινιά του φωτίζεται. Η αυτοαναφορά του Είναι, είναι το Φως. Αυτοαναφορά του Είναι είναι η ταυτοτική σχέση του Είναι πρὸς τον αὐτό του: το Είναι είναι το αὐτό πρὸς το Είναι.

Το Είναι είναι το ἀπόλυτο. Αλλά και το Είναι είναι (ταυτόν πρὸς) το Είναι. Το δεύτερο «γεγονός» κάνει το πρώτο «πρώτο». Πρώτιστο, το Είναι καθ' αὐτό. Δεύτερον λοιπόν, το Είναι ταυτόν πρὸς αὐτό. **Η ταυτοτική σχέση του Είναι πρὸς τον αὐτό του αποτελεί τη φανέρωση του Είναι.** Γιατί η ταυτοτική σχέση προϋποθέτει την ταυτότητα του Είναι ως χαρακτηριστική ιδιότητά του, και εξυπακούει, ἔστω και εν σιγή, την ἀρνούμενη ετερότητα του Είναι, την ἀρρητη ετερότητά του ἀπὸ το Μηδέν.

Η ἀπολυτότητα του Είναι συνίσταται στην καθ' αὐτότητά του. Η ταυτότητά του «ἀπὸ το ἄλλο μέρος» (τρόπος του λέγειν) συνιστά τη φανέρωσή του. Η ταυτότητα προΐδεάζει για την ωρισμενικότητα. Η ταυτότητα ἀντιστοιχεί στην Τι-ότητα (Quidditas): τί είναι το Είναι. Η Ταυτότητα λοιπόν φανερώνει το «Τι» του Είναι. Ἐτσι διενεργείται ο πρώτος διαμελισμός του Είναι σε τί είναι και στο ὅτι είναι. Τα δυο είναι το αὐτό εν.

Η ἀποκάλυψη του Είναι δια της ταυτότητας, και συνεπώς της Τι-ότητάς του, συνίσταται στο Κάλλος. Ον είναι το κάλλος. Υπάρχει πρωτίστως και κυρίως και θεμελιωδώς το ὄμορφο. Το Φως είναι το Κάλλος του Είναι. Η ταυτότητα του Είναι, η σχέση του Είναι πρὸς αὐτό, συνίσταται στο Κάλλος. Το Είναι αἴρεται υπέρ το Μηδέν (ακυριολεξία εικονιστικού συμβολισμού) ως Κάλλος και δια του Κάλλους και δια το Κάλλος. Μόνον το Κάλλος μπορεί να είναι, και να είναι το Είναι.

Η ταυτότητα του Είναι κάνει την αποκάλυψη του Είναι. Η ταυτότητα ($A=A$) αποτελεί το δεύτερο, αν το απόλυτο, και επομένως παντελώς άσχετο, τεθεί ως πρώτο (μιας σειράς οντολογικής παραγωγής). Το Είναι αναφέρεται στον εαυτό του, και δια της τριβής του ταυτοτικού σχετισμού λάμπει. Η λάμψη του Είναι είναι το Φως της πραγματικότητας, και αυτό το Φως είναι το Κάλλος του Είναι. Κάλλος είναι η Επι-φάνεια του Είναι.

Κάθε βήμα στην οντολογική αλυσίδα προϊδεάζει και προκατέχει και προλαμβάνει το επόμενο του. Η καθεαυτότητα του Είναι προλαμβάνει την ταυτότητά του. Η ταυτότητα πάλι προτυπώνει την ουσιώδη Κατηγοριακότητα. Το « A είναι (το αυτό με το) A » άγει στο « A είναι a », όπου το « a » κατηγορεί (αποδίδει) την ουσία του A στο A . Η ιδιαιτερότητα της Τι-ότητας του A εκφράζεται με την ουσία του. Η Τι-ότητα της οντότητας του Είναι διαρθρώνεται στην ουσία του. Η ουσία του Είναι είναι η συνθετική ανάλυση της αποκάλυψής του, το ολοκλήρωμα της διάρθρωσης της οντότητάς του.

Η ουσία του Κάλλους είναι η Μορφή του Όντος ως τέλειος ορισμός της ύπαρξής του. Κάλλος είναι η τέλεια Μορφή του Όντος. Μορφή, το Είδος (δηλαδή το πώς οράται το ον, το ορατόν και ορώμενο του όντος), είναι το φαινόμενο του όντος. Η Μορφή συνίσταται σε ένα ωρισμένο πέρασ. Το πέρασ συνιστά την επιφάνεια του όντος, το περίγραμμα της υπόστασής του, το όριο της οντότητάς του, τον όρο της ουσίας του. Μορφή είναι η δεύτερη επιφάνεια του Είναι, η επιφάνεια της Επι-φάνειας(του Κάλλους) του Είναι.

Η επιφάνεια περικλείει τον όγκο του όντος. Το Πέρασ περατώνει τη μάζα του. Το όριο ορίζει την οντότητά του στην ταυτότητά της. [Εξ ου η Πυθαγόρεια αναγωγή της ύλης στα πέντε Κανονικά Στερεομετρικά σχήματα κατά τον Πλατωνικό Τίμαιο]. Η ωρισμενικότητα του πέρατος απαιτείται για την ευσταθή ύπαρξη του όντος. Ένα ωρισμένο πέρασ έχει

την ισχύ να συνέχει σε ενότητα το ον. Το ολοκλήρωμα του όντος είναι το όριο του. Το όριο το συνέχον το ον πρέπει να πληροί ωρισμένες συνθήκες για να δύναται (να έχει την ισχύ) να εκτελεί τη λειτουργία της ολοκλήρωσης. (Ένα απλό περίγραμμα δίνει ζωή στην ανθρώπινη μορφή σε αγγειογραφίες).

Εφόσον η Μορφή συνίσταται σε Πέρασ δυναμερό και Όριο τελειούν, η τέλεια Μορφή προκύπτει από την ισορροπία μεταξύ της εσωτερικής τάσης του όντος και της εξωτερικής αντίδρασης προς αυτό. Γιατί Πέρασ και Όριο συνεπάγονται το επέκεινα σε αντιπαράθεση προς το ένδοθεν. Η Μορφή ως ανάλυση της αποκάλυψης του Είναι προϋποθέτει τον διαμελισμό του Είναι σε πολλαπλότητα φαινομένων. Ο διαχωρισμός των φαινομένων επιτυγχάνεται δια των περάτων των. Τα όρια επιφανείας δημιουργούν τον Κόσμο των Φαινομένων ως διαρθρωμένο σύστημα χωριστών οντοτήτων.

Η τέλεια μορφή είναι εκείνο το ωρισμένο πέρασ που ισχυροποιεί το ον στο μέγιστο του δυνατού δυναμισμού του. Αποτελεί αυτό το πέρασ το βέλτιστο όριο διαμόρφωσης του όντος. Και τίθεται ακριβώς εκεί που ο εσωτερικός δυναμισμός, ανθίζοντας στην αναβλύζουσα περιωπή του, ισορροπεί τις εξωτερικές αντιδράσεις. Αυτές οι εξωτερικές ως προς το ον αντιδράσεις προέρχονται από εσωτερικούς δυναμισμούς άλλων γειτονικών όντων που επιζητούν και αυτά την πληρότητα της ύπαρξής των, δηλαδή την τελειότητα της ουσίας των. Το πλέγμα της πραγματικότητας που προκύπτει κατ' αυτόν τον τρόπο συνιστά την Κοσμική Τάξη των Φαινομένων, τουταυτό την Μοίρα των όντων, τον διαμερισμό του Είναι στη φαντασμαγορία των φαινομένων κατά την αναγκαιότητα της απολυτότητας του Είναι και της καλλονής της φανέρωσής του.

Ο «Κόσμος» (διακόσμηση κάλλους) της ύπαρξης είναι ζήτημα ορίων και όχι αυτού του αόριστου που βρίσκεται μεταξύ των ορίων. Το

άκρον είναι η ουσία του όντος, είναι η μεσότης, η δυναμική εστία της υπόστασής του. Ωρισμένη ακρότης είναι η τελειότητα της ύπαρξης.

Ταυτοχρόνως, το Πέρασ είναι ο άγιος Ισχυρός, το όριο είναι το άγιο απαράβατο της τελεσιουργίας. Στο βέλτιστο της Μορφής, το λιγότερο σημαίνει απόπτωση από τη δυνατή τελειότητα και υποδηλώνει οντολογική δειλία του όντος. Το περισσότερο εξάλλου, συνιστά υπέρβαση του αμετάθετου ορίου της τελειότητας, διάπραξη ύβρης, διαρραγή της επιφάνειας (της Μορφής) του όντος, έξοδο στο μη-ον ως ετερότητα, και συνεπώς αμετάτρεπτη τιμωρία. Εριννύες είναι ο νόμος της ρήξης του πέρατος κατά την υπέρβασή του.

Η θρησκευολογική έκφραση της μεταφυσικής του Πέρατος είναι το άχραντο Κάλλος του Απόλλωνα. Απόλλων είναι ακριβώς η συνέχουσα αρχή του όντος, η εγγύηση της δυναμερούς ταυτότητάς του η αποκρούουσα την παρέμβαση της ετερότητας. Είναι το τέλειο όριο, και γι' αυτό η πεμπτουσία του Κάλλους. Λατρεία του Απόλλωνος σημαίνει το Οντολογικό Δόγμα της Μορφής ως επιφάνειας του Όντος. Θρησκευτικότητα και Μεταφυσική του Ελληνισμού συνάδουν απολύτως, κατά το δόγμα της ολοκληρωτικής αρμονίας.

Η επί-δειξη της ουσίας του όντος στο φαινόμενο, η δυναμική προβολή που διαμορφώνει το ωρισμένο πέρας της τελειότητας, του Κάλλους του όντος-φαινομένου, και η συνεκτική τάση του ορίου της επιφάνειας η οποία ορίζει το τέλος που η σφραγίδα του όντος το κάνει να εφίεται (ως το τι ην είναι του), εκφράζονται εμπράκτως στον χρόνο ως γίγνεσθαι ενός συνεχούς αγώνα αυτοπραγμάτωσης για κάθε ον, επίτευξης δηλαδή της υπεσχημένης δια της σφραγίδας της ουσίας του τελείωσης, ενεργοποίησης πλήρους και τελείας του τι ην είναι του. Ο αέναος αγών ύπαρξης και τελειότητας (εν και το αυτό πράγμα θεμελιωδώς) εξασφαλίζει τη σταθερότητα του κοσμικού συστήματος ως «Κόσμου» της Επι-φάνειας του Είναι. Αυτός ο «Κόσμος» είναι η Μοίρα του

Όντος, το Πεπρωμένο κάθε φαινομένου ολοκληρίας κατά το νόμο του τι ην είναι του. Η Μοίρα του Κόσμου επιτρέπει και εγγυάται τη βέλτιστη πραγμάτωση του Κάλλους του Είναι στη φαντασμαγορία της Επι-φανείας του. Εδώ και εκεί, τώρα, πριν και μετά, η μοίρα του όντος είναι η πεπρωμένη φανέρωση της παντελούς ύπαρξής του στο Κάλλος του.

Το πεπρωμένο της ύπαρξης που ο οντολογικός Αγών θεμελιώνει είναι ο φωτισμός του όντος δια του κάλλους της μορφής του, η πραγμάτωση της τελειότητας του όντος ως φανέρωσης του απόλυτου Είναι. Αλλά σε τι συνίσταται η ισορροπία της ένδοθεν έντασης και της έξωθεν πίεσης που δίνει το Κάλλος της επι-φάνειας, σε τι συνίσταται η πεπρωμένη τέλεια μορφή των όντων κατά την κοσμική Μοίρα; Στην αρμονία, στο τι ταιριάζει με τι.

Αρμονία είναι η συναρμογή μέρους προς μέρος, μέλους προς μέλος, στοιχείου προς στοιχείο, γραμμής προς γραμμή και επιφάνειας προς επιφάνεια. Η συναρμογή συνέχει ένα ολοκλήρωμα. **Η αρμονία είναι ο συνδεδετικός ιστός του Κόσμου. Το Σύμπαν δεν χρειάζεται χωριστή κολλητική ουσία για να σταθεροποιηθεί η ευσταθής υπόσταση αυτού και των συνιστωσών του. Η δε αρμονία συνίσταται στην ομοιότητα. Ο Νόμος της Ομοιότητας εκφράζει την αυθυπόστατο έλξη του όμοιου προς το όμοιο. Πρώτιστη και ακραία, οριακή, μορφή του φυσικού Νόμου αυτού είναι η Οντολογική Αρχή της Ταυτότητας. Το ον ταυτίζεται προς τον εαυτό του. Το αυτό ταυτίζεται προς το αυτό. Το όμοιο δε έλκεται από το όμοιο ώστε να συμπέσει με αυτό. Οι ποικιλίες και διαβαθμίσεις της ομοιότητας προκαλούν την πολυσχιδία των φαινομένων του αυτού είδους ή γένους. Σε τρίτη δε απόσταση από την ταυτότητα, μετά το δεύτερο επίπεδο των ομοίων, συνδυάζονται και συνέρχονται και συνουσιάζονται και συναπαρτίζονται και συνολοκληρώνονται τα εξομοιωμένα.**

Εξομοιώσεις μεγεθών αντιπροσωπεύουν οι μαθηματικές αναλογίες (αριθμητική, γεωμετρική, αρμονική), προεξεχόντως δε η χρυσή τομή. Γενικώς δε η συμμετρία, η ύπαρξη κοινού μέτρου μεγεθών ή δυνάμεων μεγεθών (δυναμική συμμετρία των τετραγώνων μεγεθών) ενός συστήματος ενοποιημένου σε συντεταγμένη ολοκληρία. Στην γεωμετρική π.χ. αναλογία δυο άνισα μεγέθη εξομοιώνονται δια μέσου τρίτου, το οποίο έχει λόγο προς το μικρότερο από τα αρχικά ίσο προς τον λόγο του μεγαλύτερου προς αυτό. Η ισότης των λόγων (αντί των μεγεθών) εξομοιώνει (χωρίς να ισάζει) τα δυο δεδομένα μεγέθη.

Από το απόλυτο Είναι η πρόβαση έγινε προς την ταυτότητα του Είναι που συνιστά την αποκάλυψη του Κάλλους του. Από εδώ στον τρίτο σταθμό παράγεται η κατηγορία της Ουσίας και θεμελιώνεται η ανάλυση του Είναι στη Μορφή του όντος. Εδώ αστράπτει το αιώνιο Κάλλος της Απολλώνειας νεότητας. Εκείθεν ακολουθεί η τέταρτη στάσις: το Πέρασ, Όριο και Όρος της ύπαρξης ως ουσίας του κάλλους. Η ταυτότητα, και η ενότητα, της «κατηγορίας», αναλύονται και διαχωρίζονται δια του πέρατος στην πολλαπλότητα των φαινομένων. Διαμελίζεται τώρα το Είναι στον Κόσμο των φαινομένων προς πλήρη καταιγισμό Κάλλους και αναδύεται Διόνυσος ο των Παθών της Ανάστασης. Ο Διαμελισμός είναι η Μοίρα του γίγνεσθαι των φαινομένων του Κόσμου κατά τα ανυπέρβατα όρια της ύπαρξης. Στον πέμπτο όμως σταθμό, η διαίρεση και διαμελισμός ίσταται σε ισορροπία και συνέχεται το ον σε πεπερασμένη πολλαπλότητα μοναδολογικών φαινομένων. Έπεται έκτο στάσιμο συνθέτον τον ιστάμενο διαχωρισμό κατά πέρατα σε ολοκληρώματα επιμέρους ενότητων. Τη σύνθεση ενεργεί η Αρμονία κατά την αρχή της Ομοιότητας

και τον νόμο της Εξομοίωσης. Τέλος και τελειωτικόν έβδομον, η Αρμονία καθορίζεται δια συμμετρίας και αναλογιών.

Στην οντολογική αυτή παραγωγή (κατά προτεραιότητα) αντιστοιχεί (δευτερευόντως) μια φαινομενολογία Ελληνικού υπαρξισμού.

Η απολύτως άμεση εμπειρία είναι το βίωμα της ύπαρξης, χωρίς καθορισμό του όντος, αυτού που υπάρχει. Το βίωμα αυτό δεν έχει οιαδήποτε επιστροφή εις εαυτό, δεν αυτοπροβληματοποιείται καθ' οιονδήποτε τρόπο. Είναι αδιαμεσολάβητο. Η αμεσότητά του εδραιώνει απόλυτη βεβαιότητα.

Πρώτη επιστροφή του θεμελιώδους βιώματος εις αυτό διαμορφώνεται εις βίωμα κάλλους. Αυτή είναι η δεύτερη και συστατική εμπειρία του Ελληνισμού. Και το πρώτο έμμεσο βίωμα, βιούμενο δια του πρώτου και ανεπιστρόφου. Η ύπαρξη αποκαλύπτεται στον Ελληνισμό ως Κάλλος. Τα πάντα έπονται από αυτήν την αρχή. Αρχής γενομένης από την τρίτη κυρίαρχη εμπειρία της Μορφής. Εδώ η Επι-φάνεια του Κάλλους γίνεται Επιφάνεια της Ειδητικής Μορφής. Η οποία με τη σειρά της θεμελιώνει το βίωμα του Παντελούς, Παναγίου και Φοβερού Πέρατος, ορίου απαρασάλευτου και όρου απaráλλακτου της ουσίας του όντος. Ως Μοίρα βιώνεται το Πέρασ, άριστο-βέλτιστο όριο μεταξύ ελάσσονος και μείζονος, ορθότητα ακραιφνής και φρικώδης, τομός μεταξύ ανηρωϊσμού και ύβρεως, ξυρού αιχμή διφυής Απολλώνειου και Διονυσιακού Ιανού. Ακλουθεί παραγώγως το βίωμα της Ισορροπίας, της Αρμονίας, της Συμμετρίας και Αναλογίας, το χαμόγελο της Ύπαρξης η οποία χαιρείται εαυτήν αναγνωρίζουσα την δια του Κάλλους εκφαντορείαν της ανεκκλήτης υπεροχής υπέρ πάσαν τάξιν του Είναί.

Ο Ελληνισμός σταματά και ίσταται εκεί που το Μυστήριο της ύπαρξης βιώνεται αποκεκαλυμμένο. Τότε δηλαδή που η οντολογική παραγωγή και η υπαρξιστική δίζηση καταλήγουν στη δύναμη επανάληψης της Κοσμογονίας. Αυτή είναι η έντεχνος σοφία. Δημιουργώντας ανυπέρβλητη φωταγωγία Κάλλους ο Ελληνισμός αναδεικνύει την ακλόνητη έδρασή του στο απόλυτο Είναι. Η τέχνη (ως ολοσχερής γνώση ποίησης και πράξης επί παντός) φανερώνει το κάλλος του Είναι και συνεργεί τοιουτοτρόπως στη δημιουργία των Κόσμων με τον Δημιουργικό Έρωτα. Η δραστική Σοφία είναι ο Κοσμογονικός Έρωσ, Έρωσ από Κάλλους, του Κάλλους, Κάλλος αυτούσιο και αυτός.

IV

ΤΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ

Συνεχίζουμε αυτήν την Πέμπτη, 16 Ιανουαρίου, στις 8.30 το βράδυ, την ανάλυση της κλασσικής τελειότητας, του θαύματος του Χρυσού Αιώνα. Παιανίζουμε δηλαδή, για να μιλήσω ποιητικά και θρησκευτικά, τον

Θρίαμβο του Απόλλωνα. Ο Απόλλων εκφράζει φωτεινότερα και διαυγέστερα το πνεύμα του Ελληνισμού.

Την προηγούμενη Πέμπτη αρχίσαμε αυτό το μέρος του φετινού Κύκλου μελετώντας την πολιτική έκφανση του θαύματος, την φύση της Αθηναϊκής Δημοκρατίας. Θα συνεχίσουμε την έρευνα του τετράπτυχου που την χαρακτηρίζει και που αφήσαμε ημιτελή: **Αθεσμία – Ισονομία – Αξιοκρατία – Ελευθερία**. Και θα συνάψουμε προς αυτήν την διερεύνηση την ανηγγελημένη θεματική του νέου σεμιναρίου, η οποία και αποτελεί φυσική συνέχεια της προηγούμενης μελέτης:

Imperium και Ελεύθερη Οικονομία.

Στρατηγικές Ισχύος: Θεμιστοκλής, Κίμων, Περικλής.

V

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων της κύριας σειράς γίνονται κατά το πρόγραμμα κάθε Πέμπτη στις 8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

